Jesús Iribarren: Un navarrès gironí amb el cor dividit

A Girona, Iribarren ja va compaginar el futbol amb les pràctiques al despatx d'Enric de Quintana i ha exercit de procurador durant més de cinquanta anys a Tudela, on la seva dona gironina va ser tinenta d'alcalde

Jesús Iribarren (dreta), a la llotja de Montilivi parlant amb Salvador Capdevila en el darrer Girona-Osasuna.

GIRONA | MARC VERDAGUER

A Jesús Iribarren (Murchante, Navarra, 1937) el futbol se li donava bé des de ben petit, "ja quan hi jugava amb els jesuïtes", però, tot i arribar a la selecció juvenil, despertar l'interès de Barça i Reial Societat, i estar a l'òrbita del primer equip de l'Osasuna, tot i no debutar a Primera Divisió, sempre va deixar que el futbol ocupés un lloc en la seva escala de prioritats per sota del estudis de dret i la seva posterior carrera professional com a procurador dels tribunals. De fet, entre el 1958 i el 1960 Iribarren juga dues temporades amb el Girona, la primera a Segona Divisió i l'altra a Tercera, però tot i fitxar procedent de l'Osasuna no té el seu primer contacte amb la que es convertirà en la seva segona terra per al futbol sinó per aquesta voluntat de millorar la seva formació. "Jaime Balaguer, que havia estat fiscal de la Generalitat i que exercia a Tudela, tenia bona relació amb Albert de Quintana i Vergés (que va ser alcalde Girona i president del Girona FC) i a través seu vaig entrar a fer pràctiques de procurador al despatx del seu germà Enric de Quintana i Vergés", explica Iribarren des de Sant Antoni de Calonge on passa gairebé sis mesos l'any. I és que, encara que futbolísticament el seu pas pel vell camp de Vista Alegre no es va allargar més de dos anys, la seva vinculació amb Girona sí perquè "passejant per la Rambla amb Viñas, Espelt i altres amics i jugadors, una persona que em coneixia del despatx em va presentar la que seria la meva dona". Era, i és, Maria Gracia Ribas Colomer, filla del farmacèutic Lluís Ribas Crehuet que en aquell moment era vicepresident del Girona perquè "no el deixaven ser president de nou per "rojo", un cop va haver tornat de l'exili a França". Ribas havia estat president del Girona abans de la Guerra Civil.

El 1960, i per "pura covardia meva a l'hora d'aprendre bé el català", Iribarren i la seva dona van marxar cap a Tudela per treure's allà la plaça de procurador de Tribunals, feina que ha exercit durant cinquanta anys. "Entenc bé el català, però sempre l'he parlat malament, no com els meus nous fills que de petits, allà a Tudela, sempre van parlar en català amb la seva mare que, després de treure's la carrera de Dret quan ja tenia cinc fills també ha exercit molts anys de procuradora i va ser tinent d'alcalde de la ciutat durant vuits anys després de les primeres eleccions. Ser tinent d'alcalde de Tudela sent navarresa és una cosa, però ser-ho sent català té molt de mèrit i ella sempre ha estat molt estimada i reconeguda per la gent d'allà". Un cop a Tudela, Iribarren va jugar alguns partits amb el Calahorra, però ja exercint com a procurador i amb 25 anys es retiraria definitivament del futbol.

Amb la vida i l'activitat professional a Tudela, però una part del cor a Girona i passant un munt de mesos l'any a Sant Antoni de Calonge, Jesús Iribarren no ha estat gens estrany veure'l per la llotja de Montilivi quan visitava

l'estadi l'Osasuna o algun equip basc. Aquests dies, Iribarren és a Sant Antoni, però a diferència del partit de lliga d'abril avui no anirà a Montilivi. "No, tinc el cor massa partit com per anar-hi. Alguns dels meus fills sí que hi aniran, però jo no. No em pregunti qui vull que guanyi... Em sento molt bé a Girona i a Sant Antoni de Calonge, però sóc navarrès. Per a mi el millor seria que Girona i Osasuna estiguessin tots dos a Primera Divisió", explica Iribarren que, com molts jugadors d'aquella època continua preferint el camp de Vista Alegre, que ell va conèixer, a l'actual de Montilivi.

"Recordo molt el Vista Alegre del 1958. Aquell camp era molt millor que aquest, amb la gent molt més a prop dels jugadors i, sobretot, molta més gent. A mi el que em sap greu és quan vinc a veure un partit del Girona Montilivi està molt lluny d'omplir-se". Avui, però, Montilivi s'omplirà a vessar. És un dia especial. Històric. I Jesús Iribarren compara els problemes que té l'afició del Girona per ?mobilitzar-se al llarg de la temporada amb el que també passa a Tudela. "Aquí hi ha molta gent que és del Barça, que està massa a prop, com a Tudela la gent és de l'Osasuna des de petits", detalla el navarrès que, més enllà del futbol, només té bones paraules per aquella Girona que va conèixer el 1958. "En el meu segon any vaig tenir Aldecoa d'entrenador, que ja m'havia entrenat a la selecció juvenil i una persona bastant rara, però tinc molt bon record de la gent que vaig conèixer com en Lluís Pujolràs, amb qui anàvem a dinar, la mestressa de la pensió de la plaça Marquès de Camps que compartia amb en Fermín González que també era navarrès, o jugadors gironins com Viñas, Espelt, Danés...". I, lògicament, amb el pas dels anys i per la condició de gironina de la seva dona i pels seus llargs estius a Sant Antoni de Calonge, ha anat teixint una llarga relació amb molts gironins. "Tinc molts amics aquí i és clar que m'agradaria veure el Girona a Primera Divisió, però sóc navarrès i la terra tira molt. Estaria bé una lliga de Primera amb Osasuna i ?Girona".

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/06/18/jesus-iribarren-navarres-gironi-cor/789294.html?utm_source=rss